

The Holy See

Pāvesta Franciska
apustuliskā vizīte
Lietuvā, Latvijā un Igaunijā
2018. gada 22.–25. septembrī

TIKŠANĀS AR CILVĒKIEM, KURUS APRŪPĒ BAZNĪCAS CARITAS

Tallinas Sv. Pētera un Pāvila katoļu katedrāle
25. septembris 2018

[[Multimedia](#)]

Dārgie brāļi un māsas!

Paldies, ka jūs šajā pēcpusdienā uzņēmāt mani savās mājās! Man ir svarīgi, ka varu jūs apmeklēt un būt šeit, jūsu vidū. Paldies par jūsu liecību un to, ka ar mums dalījāties visā, ko nesat savā sirdī!

Vispirms gribu uzslavēt tevi, Marina, un tavu vīru par skaisto liecību, ko jūs mums sniedzāt. Jūs tikāt svētīti ar deviņiem bērniem un, kā tu to mums norādīji, ar visiem upuriem, ar kuriem tas saistīts. Tur, kur ir bērni un jaunieši, ir daudz upuru, bet jo īpaši tur ir nākotne, prieks, cerība. Lūk, tāpēc tas, ko tu saki, ir liels mierinājums: “Pateiksimies Kungam par vienotību un mīlestību, kas valda mūsu mājās.” Šajā zemē, kur ir ļoti aukstas ziemas, jums netrūkst tā svarīgākā siltuma – mājas siltuma, siltuma, ko sniedz ģimene. Līdz ar visām diskusijām un problēmām? Jā, tas ir normāli, bet galvenais, lai būtu griba visiem kopā doties uz priekšu. Tie ir nevis skaisti vārdi, bet spilgts piemērs.

Un paldies, ka sniedzāt liecību par šīm māsām, kuras nebaidījās doties ārā un iet tur, kur bijāt jūs, lai tādējādi būtu par mūsu Dieva klātbūtnes un izstieptās rokas zīmi. Tu teici, ka viņas bija kā eņģeļi, kas ieradās jūs apciemot. Tā tas arī ir – viņas ir eņģeļi.

Kad mēs savā ticībā nebaidāties atstāt ērtības, iesaistīties un doties ārā, tad atklājam Mācītāja visskaistākos vārdus: “Lai jūs cits citu mīlētu, kā es jūs esmu mīlējis.” (*Jņ 13, 34*) Ar mīlestību, kas sarauj važas, kuras mūs tur izolācijā un šķir, un tā vietā ceļ tiltus; ar mīlestību, pateicoties kurai mēs veidojam lielu ģimeni, kurā visi varam justies kā mājās, kā tas ir šajās mājās. Ar mīlestību, kura izstaro līdzjūtību un cieņu. Un tas ir skaisti. [Pāvests skatās uz Marinas deviņiem bērniem, kuri sēž rindā uz sola, un viņus skaita.] Viens, divi, trīs, četri, pieci, seši, septiņi, astoņi, deviņi. Skaista ģimene! Skaista ģimene!

Misionārā ticība “iet” kā šīs māšas pa mūsu pilsētu, kvartālu, apkaimju ielām, uzrunājot mūs ar ļoti konkrētiem žestiem, – kļūsti par mūsu ģimenes locekli, pievienojies lielajai Dieva saimei, kurā mums visiem ir vieta. Nepaliec ārpusē! Un jūs, māšas, to darāt. Paldies!

Es domāju, ka šis ir tas brīnums, par kuru tu, Vladimir, mums stāstīji. Tu satiki māšas un brāļus, kas tev deva iespēju atmodināt sirdi un saskatīt, ka ik mirkli Kungs tevi ir nenogurstoši meklējis, lai iegērbtu svētku drānās (sal. *Lk 15, 22*) un svinētu to, ka ikviens no mums ir Viņa mīļotais dēls. Kungs visvairāk priecājas, redzot mūs atdzimstam. Tāpēc Viņš nekad nepagurst dot mums aizvien jaunu iespēju. Šī iemesla dēļ ir svarīgas saiknes, izjūta, ka mēs piederam cits citam, ka ikvienai dzīvei ir jēga un ka esam gatavi tā dēļ to ziedot.

Es gribu jūs aicināt turpināt veidot saiknes, iziet ārā, pārstaigāt savus kvartālus un teikt: arī tu esi daļa no mūsu ģimenes. Jēzus aicināja mācekļus un arī vēl šodien aicina ikvienu no jums, dārgie brāļi, turpināt sēt un nodot tālāk Viņa valstību. Viņš uz jums paļaujas, Viņš paļaujas uz jūsu dzīvi, jūsu rokām, vēlas apstaigāt pilsētas un dalīties tajā pašā, ko reiz piedzīvojāt jūs. Vai šodien Jēzus var uz jums paļauties? Uz šo jautājumu jāatbild ikvienam no jums.

Paldies par laiku, ko man veltījāt! Un tagad es vēlos jums dot svētību, lai Kungs varētu turpināt ar jūsu rokām darīt brīnumus. Un, lūdzu, arī man ir vajadzīga palīdzība; lūdzu, neaizmirstiet lūgties par mani. Paldies!